

НОВИНИ З УКРАЇНИ

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Ділитися євангелією з друзями та сім'єю

Старійшина Володимир Асташов,
територіальний сімдесятник.

Всі ми знаємо, як важливо ділитися євангелією з близькими. Пам'ятаєте, в книзі *Учення і Завіти* Господь говорить нам: “Ось, Я послав вас свідчити і попереджати людей, і належить кожній людині, яку було попереджено, попередити свого ближнього” (УЗ 88:81). Ці прості слова заохочують нас передати іншим дорогоцінне знання, яке ми вже маємо і у відповідності з яким намагаємося будувати своє життя. Чому нам потрібно це робити? Господь дає таку відповідь: “А тепер, ось, Я кажу тобі, що найціннішим для тебе буде проголошувати покаяння цьому народові, щоб ти міг приводити душі до Мене, щоб ти міг відпочити з ними в царстві Мого Батька” (УЗ 15:6).

Розуміючи важливість дорученої нам справи та усвідомлюючи цю відповідальність, ми інколи можемо відчувати страх, який гасить в нас бажання ділитися євангелією з друзями, родичами, колегами на роботі. З'являються думки про те, що,

дізнавшись про нашу віру, їхнє ставлення до нас може змінитися. Що ж може допомогти нам подолати той страх і навчить відкрито й з любов'ю проповідувати?

В пошуках відповіді нам треба пам'ятати, що ми створені “в Христі Ісусі на добрі діла” (Ефесянам 2:10). Можливо, це найголовніше, що має надихати й заохочувати нас робити місіонерську роботу. Адже, коли ми це робимо, то даруємо людям надію на краще, вказуємо шлях і повідомляємо про план, завдяки якому вони зможуть повернутися до своїх Небесних Батьків та щасливо жити разом з Ними.

Наші духовні знання—це велике багатство; але інколи ми сприймаємо його як належне. Однак згадайте, наскільки життя може бути важким та невизначеним без них. Наш особистий життєвий досвід підтверджує це. Бог хоче “здійснювати безсмертя і вічне життя людини”. А досягти цього Він може лише через нашу дієву любов до ближніх. Розуміння

цього, а також знання про те, ким ми є і навіщо прийшли на землю, покаже нам величезне значення місіонерської роботи. Саме причетність до цієї великої справи Бога й дає нам натхнення відкрити вуста, долаючи страх і хвилювання, і почати з незнайомцем розмову про віру.

Ще один фактор, який впливає на успіх місіонерської роботи,—це сталість. З власного досвіду я знаю, що не можна, розказавши комусь про євангелію один раз, чекати позитивних результатів. Звичайно ж, інколи трапляється й так, що ми сіємо на родючу землю і однієї розмови досить, щоб людина відчула Дух. Але, все ж таки, місіонерська робота полягає в іншому: в намаганні бути найвірнішим учнем Ісуса Христа кожного дня, щоб стати прикладом для оточуючих. Тоді, відчувши нашу доброту та щирю турботу, побачивши наше щастя, яке ми отримуємо в житті завдяки євангелії, вони зроблять крок назустріч божественній істині.

Наше особисте духовне вдосконалення через вивчення Священних Писань, прагнення до безумовного дотримання заповідей і створення власної духовної чистоти також повинно бути постійною практикою в нашому житті, адже лише тоді наші слова не будуть відрізнятися від наших справ. Нам не можна зупинитися на цьому шляху, оскільки, завдяки цьому курсу ми маємо можливість завжди мати поруч нашого

помічника—Святого Духа. Він завжди підкаже нам, з ким потрібно зустрітися та про що саме поговорити. Коли я спілкуюсь із кимось на євангельські теми, то завжди покладаюся на Святого Духа і завжди отримую допомогу від Нього, а люди, які про Нього до цього не знали, стверджують, що відчували Його.

Мені доводилось зустрічати й тих, хто висміював мене і мою віру. Це було неприємно і навіть боляче. Але

час минав і вони бачили, як принципи євангелії, за якими ми живемо, допомагають мені і членам моєї сім'ї ставати кращими людьми, що мало позитивний вплив на усі аспекти нашого життя. Я пам'ятаю, як через деякий час дехто з тих людей дякував мені за те, що я поділився духовним досвідом з ними, бо він змінив їхнє життя на краще. Більше не було глузувань, їхні слова були сповнені поваги до моєї віри і моєї відданості

їй. Мені радісно, що люди, які шукають відповіді на свої запитання, інколи звертаються до мене, знаючи, що я член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Брати і сестри, ідіть уперед, не бійтесь осуду, говоріть про те, у що вірите, і нехай люди знають, що ми всі—діти нашого Небесного Батька, Який любить Своїх дітей і бажає, щоб вони знали про Його Спокуту. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Насичувати людей фізично і духовно

Вікторія Канюкова

Українська Дніпропетровська місія, Лівобережна філія

Своїми словами і своїм прикладом Ісус Христос показав нам, як ми можемо служити ближньому й тим самим наблизитися до Нього. У нас, членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у Лівобережній філії міста Дніпро, була чудова нагода наслідувати Його приклад минулої зими. У холодні місяці люди особливо потребують турботи й підтримки, адже хтось не

має постійного даху над головою, теплої одягу, достатньо коштів, щоб купити їжу. Бувають ще й інші непередбачені обставини, які змушують людей страждати. Ми, послідовники Христа, спробували допомогти людям, які опинилися в такій ситуації.

Ми роздавали гарячий обід усім, хто до нас підходив. Дивовижно, що підходили не лише ті, хто хотів

поїсти і зігрітися. Люди підходили, щоб подякувати й розпитати, хто ми такі. Дехто виявив бажання більше дізнатися про євангелію Ісуса Христа. З ними ми ділилися духовною їжею, роздаючи церковну літературу, випуски журналу Ліягона, а місіонери запрошували людей на безкоштовні уроки англійської мови й ділилися посланням про Відновлення.

Це служіння принесло нам велику радість, ми відчули справжнє щастя, велику любов і ніжність, тому що нас об'єднувала одна мета. У такі моменти з особливою силою

“Бог любить того, хто з радістю дає!” (2 Коринтянам 9:7).

H2 Ліягона

Ми були щасливі служити ближньому!

пам'ятаєш, що всі ми—діти Бога, і ми повинні служити нашим братам і сестрам у світі. Як сказано в Священних Писаннях: “Отже, нехай ваше світло сяє перед цим народом, щоб вони бачили ваші добрі вчинки і прославляли вашого Батька, Який на небесах” (3 Нефій 12:16). Ми відчували, як Святий Дух скеровував людей до нас, і ми були раді їм допомогти. Ті, хто звертався до нас, потім казали: “Ми щасливі від того, що ви приділили нам увагу”.

Подібне служіння ми провели вдруге, і в майбутньому плануємо продовжити організовувати подібні проекти. ■

Молодіжна конференція в Славському

На початку лютого 2018 року члени Церкви з України віком 18-30 років, які ще не уклали шлюб, мали можливість побувати на зимовій конференції в Славському. Дехто з них поділився своїми враженнями.

Марія Ільїна, президент студентської ради Київського Українського колу: У цьому році міні-конференція для молоді стала яскравою подією завдяки особливій атмосфері й сильному духу. Під час зборів свідчень сестра Жанна Добровольська сказала, звертаючись до учасників: “Дивлячись на вас, я думаю, що саме так буде виглядати молодь Сіону”. І я з нею погоджуюся, адже “Господь назвав Свій народ Сіон, тому що вони були одного

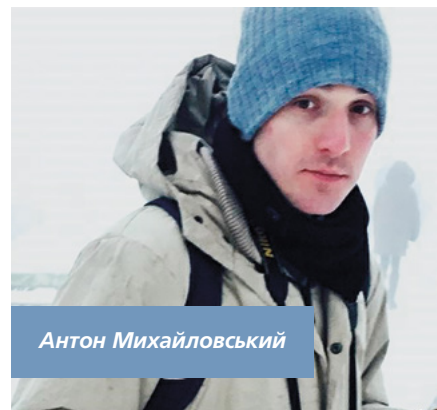
Марія Ільїна

серця і одного розуму, і перебували в праведності; і не було бідних серед них” (Мойсей 7:18). Наша молодь—чудова, юнаки та дівчата сповнені любові й поваги до ближнього, їхні погляди звернені до Господа, а в серцях вони мають сильний дух.

Цього року єдність відчувалася, як ніколи раніше. Перед самою поїздкою в багатьох були серйозні випробування, проблеми зі здоров'ям, роботою. Але саме це нагадало мені, що за труднощами йдуть благословення. Так і було. Кожен з присутніх на конференції пожертвував чимось заради того, щоб там бути. Хтось витратив на поїздку всі свої заощадження, хтось не зміг взяти участі в якомусь святкуванні, але кожен отримав набагато більше, ніж віддав: світло. Яскраве і сильне. Кожен увібрав у себе його частину—це було видно з сяючих очей учасників.

Якщо колись у вас буде питання: “А чи їхати мені на конференцію?”, оберіть “Так!”. І нехай у вашій голові є мільйон різних думок та сумнівів—відкиньте їх! Я свідчу, що Небесний Батько готує для вас особисто щось особливе, і Він знайде багато шляхів для вирішення будь-яких ваших питань. Бог любить кожного з нас. І ваша участь у конференції зможе змінити на краще все ваше життя і ваше серце. Треба тільки цього бажати.

Юлія Ільїна: Багато молодих людей—юнаків та дівчат—дуже завантажені щоденними проблемами:

Антон Михайловський

навчанням, роботою, побутовими питаннями, усілякими переживаннями та повсякденними справами, які занурюють нас у рутину й примушують почуватися втомленими, самотніми у спробі протистояти цілому світові.

Для мене подібні конференції—це, в першу чергу, можливість залишити всі “повсякденні турботи” й зосередитися на духовних питаннях, на які зазвичай часу не вистачає, й вони відкладаються до кращих часів, а тому не здійснюються. Часом нелегко змусити себе зосередитися на якійсь духовній темі, знайти час, щоб обговорити її з тими, хто поділяє твої погляди або просто з друзями. Друзі—це ще одна вагома причина для поїздки на конференцію. З деякими своїми близькими друзями я зустрілася і подружилася саме на таких заходах. Я знаю, що Дух Божий, коли є бажання і необхідність, може діяти за будь-яких обставин, але повніше Він проявляється там, де є сприятливий ґрунт: “Де двоє чи троє зберуться в Моє ім'я, там Я буду серед них”. Тому конференція для мене, перш за все, це люди, а також Дух, який там присутній з нами, і духовні уроки, які ми отримуємо завдяки Йому.

Антон Михайловський: Минула конференція запам'яталася яскравою палітрою можливостей: зустрічами зі старими друзями і знайомством з новими, різними

іграми, які спонукали до роздумів, глибокою насолодою фарбами гір, що дало можливість трохи відпочити від смартфонів та насититися духовністю. Було також приємно й корисно побути наодинці з собою.

За всі три дні, які ми там знаходилися, я жодного разу не чув, щоб щось комусь не сподобалося. Здавалося, що всіх усе влаштує. Ніхто не скаржився. Ніхто нічого не порушував і не заважав іншим. Навпаки, всі допомагали одне одному й намагалися сприяти загальному духу єдності. Думаю, що все було саме так, бо кожен учасник дійсно мав особисте бажання взяти участь у конференції і навіть чимось пожертвувати заради цього.

На мій погляд, програма була просто ідеальна, не перенасичена, зручна, духовно сильна й корисна. З легкістю можу згадати всі уроки та семінари. Знання, отримані там, для мене дорогі. У вільний час завжди було чим зайнятися: можна було пограти в настільні ігри, послухати хорошу музику, смачно перекусити й добре відпочити. Ми почули багато надихаючих думок і прикладів, свідчень і просто добрих слів від президента Східноєвропейської території старійшини Мартіно та його дружини, а також президента і сестри Різлі.

Відчувалося, що всі, хто допомагав організувати й проводити конференцію, доклали багатьох зусиль і мудро всім розпорядилися. Ми відчували їхню любов. Я їм дуже вдячний! Мені також хочеться подякувати кожному учаснику, який приїхав на цей захід зі справжнім наміром та щирим серцем. Думаю, що так і буде колись у Сіоні, де зберуться чисті серцем, де планує єдність, де поряд Дух Господа.

Арина Чигирь

Рита Чигирь

Арина Чигирь: Моя підготовка до конференції почалася зі слів друга: “Ти повинна там бути!” Я тоді не встигала відвідувати всі уроки інституту релігії, і мені здавалося, що є молодь більш достойна. Однак доклавши немало зусиль і подолавши відставання з уроків, я все ж змогла поїхати. І тепер я кажу, що жодного разу не пожалкувала. Я певно знаю, що мені необхідно було там навчатися євангельських істин, спілкуватися й відчувати себе частиною цієї величезної сім’ї.

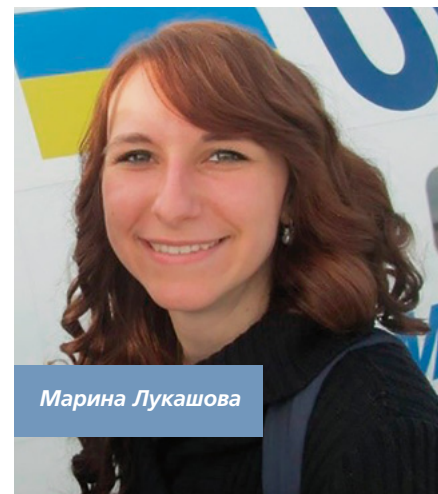
Рита Чигирь: Я приїхала на цю конференцію, бо літня конференція дуже мене надихнула. Мені знову захотілося потрапити в таку саму духовну атмосферу. Запам’яталися виступи керівників, тому що в них я почула відповіді на свої запитання.

Марина Лукашова: Минула конференція стала моєю першою зимовою конференцією, тому що незадовго до неї я закінчила своє

служіння в Українській Львівській місії. Я не відчувала великого бажання їхати на неї, але, чесно кажучи, не пожалкувала.

У нас були чудові семінари та вчителі, які провели надихаючі уроки й змусили задуматися над багатьма речами. Запам’яталося відвідування гір. Кабінки на підйомнику розраховані на одну людину, тому кожен з нас мав хвилин 20, щоб провести наодинці з собою. Президент Львівського округу Андрій Дідушок закликав нас мудро скористатися цим часом і поспілкуватися з Небесним Батьком.

В оточенні неймовірної природи я замислилася: не так уже й багато людей бачать ці гори—там немає поселень, є лише працівники підйомника. Але Бог продумав усе, що створено на землі. Для мене це стало ознакою величі, могутності Господа. У Нього був час подбати про створення всіх дерев, гір, хоча й мало хто їх бачить. То як же Він піклується про кожного з нас! Йому важливо, щоб ми зверталися до Нього зі щирою молитвою, довіряли свої проблеми. Цей досвід розмірковування на підйомнику допоміг мені усвідомити, що я, хоч і малесенька, однак частинка у величному плані

Марина Лукашова

Небесного Батька для всього людства. Для Нього важливо, які рішення я буду приймати, яким шляхом піду. Він турбується особисто про мене, і цей прекрасний світ створено для того, щоб я також могла насолоджуватися ним і мати щиру радість.

Іван Герасимов: Про конференцію я дізнався, коли був ще на місії. З досвіду минулих конференцій я дійшов висновку, що якщо хтось приїздить без бажання отримати духовні знання від Бога, тому не вдасться їх отримати, якими б хорошими не були виступи, адже Дух—головний учитель. Як колишній місіонер я мав питання, пов'язані зі своїм майбутнім. Обдумуючи, в якому напрямку необхідно рухатися, я записав свої питання в блокнот. З ними я і приїхав до Славського.

На другий день конференції за програмою мало відбутися сходження в гори. Після того як ми дісталися вершини, у нас було приблизно 3 години вільного часу. Усі повинні були зібратися біля підйомника в призначений час, оскільки його робота закінчувалася через 15 хвилин після того, як ми зберемося. Часу, як мені здалося, було достатньо, і я вирішив покататися на сноуборді разом з друзями. Але оскільки видимість була

поганою, я швидко загубив їх з поля зору. Я був спокійний доти, доки бачив людей, які каталися разом зі мною. Але невдовзі все змінилось—людей стало менше, а дерев більше. Я зрозумів, що заїхав туди, куди нас застерігали не заїжджати.

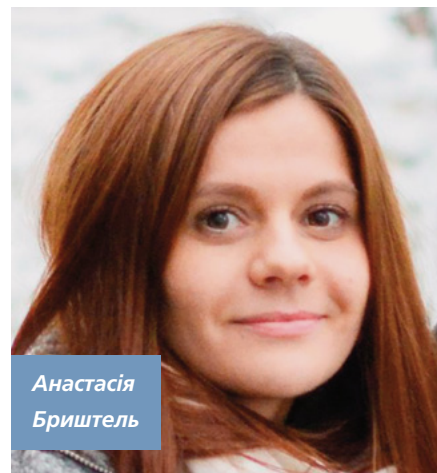
Наближався призначений час, а сил у мене ставало все менше через невміння добре кататися. Необхідно було щось робити. Зупинившись, я зняв кріплення сноуборда і мовчки помолвився, благаючи Бога додати сил моему тілу, щоб дійти до підйомника на вершині. Потім я продовжив свій шлях.

Невдовзі мені зустрілися люди, які вказали шлях до підйомника. У якусь мить я помітив, що можу бачити набагато більше, ніж коли був на горі. Це означало одне—я спустився вниз доволі далеко, але не втрачав надії. Долаючи замети, падаючи з острахом щось зламати, намагаючись піднятися з мокрого снігу, мені все-таки вдалося дійти до місця, про яке говорили люди, яких я зустрів.

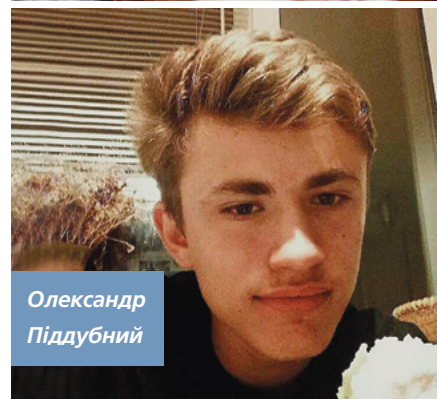
Як же я зрадів, коли, дійшовши до підйомника, побачив одного з друзів, від якого відстав ще на вершині. Він відчув, що йому треба мене почекати. Я висловив Богові свою вдячність за допомогу.

На конференції я намагався не думати про свої потреби, проблеми, а зосередитися на тому, щоб допомагати оточуючим. Конференція зміцнила моє свідчення. Я знаю, що відповідь на наші молитви завжди надійде у визначений Богом час. Так само як Бог вивів мене на потрібну дорогу, до потрібних людей, так само Він виведе мене і будь-кого з нас у житті.

Анастасія Бриштель: Молодіжні конференції допомагають юнакам

Анастасія
Бриштель

Олександр
Піддубний

і дівчатам зміцнюватися в євангелії, вдосконалювати свій дух та стосунки з Небесним Батьком. Перебуваючи серед однодумців, ми гостріше відчуваємо силу єдності і праведності. Ділячись свідченням, ми зміцнюємо свою віру. Отримуючи мудрі поради і застосовуючи їх, оберігаємо себе від помилок. Завдяки таким заходам ми можемо підготуватися до того, щоб “насичувати [Словом Божим]” (Мороній 6:4) та зміцнювати тих, хто іде поруч з нами.

Які чудові плоди приносить можливість провести час з однолітками, чії мрії та сподівання спрямовані до благородних цілей. Тут ми знаходимо друзів, отримуємо духовний заряд і розвиваємо імунітет проти спокусу та зла на довгий час. Хтось знаходить на конференціях супутника життя, щоб разом будувати праведну вічну сім'ю.

Я вдячна керівникам, які, жертуючи своїм часом і особистими

Іван Герасимов

справами, збирають нас разом, виконуючи доручення Господа, звернене до них: “Паси вівці Мої” (Іван 21:16). Відчуваю вдячність за їхню турботу про нашу духовну безпеку і намагаюся виправдати сподівання Небесного Батька та наших керівників, усвідомлюючи свою відповідальність за майбутнє Церкви в нашій території.

Олександр Піддубний: Наш Небесний Батько дуже талановитий. Він чудовий інженер і прекрасний художник, бо створив таке мальовниче місце, де відбувалася конференція. Неможливо не захоплюватися горами, вкритими

деревами й засніженими пагорбами. Наш Небесний Батько—геніальний лікар. Він виліковує нас, навіть коли нам здається, що стан нашого тіла й душі безнадійні. Але головне, Господь наш люблячий Батько. Він покладається на нас іноді більше, ніж ми самі на себе, Він бачить наш потенціал і хоче, щоб ми повернулися до Нього

Я такий вдячний за ті духовні знання, які здобув. Свідчу про любов Бога, яку відчуваю на собі. Думаю, що ми всі повинні ділитися тим, що знаємо, ділитися для того, щоб інші люди могли відчувати Божу любов до них. ■

У цьому чудовому переліку не вистачає ще однієї, особливої ллягони—це храм, який ми часто називаємо домом Господа. Лише в храмі Господь показує нам, де ми стоїмо. Це може підбадьорити нас. У храмі ми захищені від зайвої інформації. Навчання відбувається просто, швидко і зрозуміло, адже нас ніщо не відволікає. Той, хто зосереджується і активно бере участь у обрядах, буде знати, де стоїть.

Виникає питання: якщо ця ллягона нам доступна, чому ми іноді так довго не буваємо в храмі? Чи достатньо ми розуміємо важливість храмових обрядів? Чи достатньо маємо бажання знову і знову користуватися цим інструментом? Чи достатньо ми любимо своїх предків? Якщо ми служимо в храмі своїм предкам, то отримуємо великі благословення.

У храмі ми зустрічаємо братів і сестер, про яких іноді важко сказати, що вони “благословенні”: дехто з них приходить на милицях або в інвалідному візку, інші мають різні серйозні захворювання. І все ж вони борються з розчаруваннями й труднощами свого життя. І їх буде втішено та зміцнено. Ніхто не піде з храму без допомоги.

“Господь благословить вас, якщо ви будете брати участь у здійсненні священних храмових обрядів. І благословення, які Він вам дає, не обмежуються лише часом вашого перебування у храмі” (Стійкі у вірі. Довідник з евангелії)

Усе для нас уже підготовлено. Нам необхідно лише скористатися цією прекрасною можливістю. Недостатньо просто хотіти, ми повинні здійснювати це рішення. Знайти сили і діяти. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Ллягона для нашого життя

Президент Київського храму Герольд Рот і його дружина сестра Гертруда Рот

Герольд Рот разом з дружиною Гертрудою Рот служив президентом Болгарської місії з 2009 по 2012 рік, а зараз вони служать президентом і матроною Київського Українського храму.

Зараз ви читаєте журнал *Ллягона*. Що спонукає вас це робити? Чи ви шукаєте цитату, якою можете скористатися під час виступу або уроку? А може вам потрібне втішення у важку мить? А може ваші діти вийшли погуляти, і у вас з'явився вільний час почитати журнал? Можуть бути й інші причини, щоб його відкрити.

Усім членам Церкви потрібна ллягона, яка допоможе повернутися до наших Небесних Батьків. Членам церкви пропонують відразу кілька ллягон, які дають відповіді й допомагають. Хіба не є слова наших пророків ллягоною? А приймання

причастя, порада єпископа, тихий голос Святого Духа?

Президент Київського храму Герольд Рот і його дружина сестра Гертруда Рот

Теплі руки Господа

Наталія Прищепчук

Київський Український кіл, Білоцерківський приход

Мої батьки розвелися, коли я була ще дуже маленькою. Як і будь-якій дитині, мені хотілося бачити свого батька. І ось, коли мені було 24 роки, як поїхала до нього на зустріч. У мене накопичилося багато емоцій, і я наговорила йому про наболіле багато різких слів. Він навіть плакав. Я тоді думала, що чиню правильно, але час ішов, і я відчувала, що була неправа, і мені захотілося вибачитися перед батьком.

Стала планувати поїздку до нього в Республіку Білорусь. Уявляла, як ми з ним душевно поговоримо, як він розповість мені про предків по лінії його батька. І ось якось чоловік, прийшовши з роботи, запитав мене, чи хочу я поїхати на машині до батька, тому що він також зібрався їхати в тому ж напрямку, але у справах. Я була щаслива, що зможу здійснити свій задум. Але на серці якось було тривожно. Вочевидь я хвилювалася про те, як попрошу в батька пробачення, адже я стала зовсім іншою, дізнавшись про Ісуса Христа.

Разом з маленькою донечкою Іванною ми швидко зібралися в дорогу. Але тут виявилось, що наш водій не може їхати—у нього весілля. Знайшли іншого водія. Потім зламалася машина. Машину полагодили, і ми нарешті вирушили в дорогу.

Ми з дочкою часто молилися про те, щоб у дорозі все було гаразд. Діставшись туди і зробивши всі справи, ми поїхали до батька. Приїхавши у місто Мозир, де він жив,

дізналися, що тато помер, квартиру його дружина продала, сестра також продала свою квартиру й поїхала в інше місто. Ми заночували в готелі, а вранці зібралися додому. Машина не хотіла заводитися, але згодом ми вирушили додому. День був сонячний і гарний. Ми з Іванною знову стали молитися. Настрій був не дуже хороший, що турбувало. Думала, що це пов'язано з новиною про тата.

Коли ми їхали вже по Україні, я звернула увагу, що люди йдуть до церкви й згадала, що 19 серпня православні святкують яблучний Спас. Чесно кажучи, я не дуже розумію, до чого тут яблука, адже своє спасіння ми отримали завдяки Ісусу Христу. Ми вже майже доїхали додому, коли водій попросив мене взяти дочку на руки, щоб вона не вдарилася, тому що дорога була погана. Це були останні слова, які промовив той хлопець. Я не зрозуміла, що сталося, здалося, ніби я втратила свідомість.

Коли я оговталася, біля мене стояли люди й лили на мене воду. Я запитала, що сталося, і мені сказали, що ми потрапили в аварію. Моя дочка сиділа поруч, перелякана і тихо шепотіла: «Я тут, мамо». Я була щаслива, що моя дитина жива. Коли я озирнулася, то побачила за двадцять метрів від нас нашу розбиту машину і поряд лежав водій, який сильно стогнав. Нас з Іванною відвезли до лікарні незнайомі люди, а водія—швидка допомога. Увечері нам повідомили, що він помер.

Наталія Прищепчук з дочкою

Через якийсь час я згадала про свято і зрозуміла, що для мене і моєї доньки «Спас» означає, що Небесний Батько спас нас і залишив на землі для того, щоб ми тут ще послужили Йому. В тій аварії загинуло три людини—наш водій і двоє людей з іншої машини. Було відчуття, що нас з Іванною Небесний Батко на своїх руках виніс з машини й посадив на травичці неподалік від неї. Машина не підлягала ремонту, а у нас не було жодного перелому.

У той день я отримала величезне свідчення про любов Спасителя до мене. Коли я оглянула свій спортивний костюм, то побачила, що він був порізаний на стрічечки, а на моему тілі під священним одягом не було й сліду.

Усе це сталося 12 років тому. Моя сім'я з того часу збільшилася. У нас з чоловіком чотири доньки, два сини і п'ятеро онуків. Я вдячна Небесному Батькові за те, що Він дав мені можливість служити своїм рідним тут, на землі, і бути для них прикладом.

Я знаю, що Небесний Батько живий і що Він любить кожного з нас. Він не дає нам випробувань, не підготувавши нас до того, щоб ми через них пройшли. Я вдячна за всі істини, яких ми навчаємося в Церкві нашого Спасителя. ■

Сімейна історія пов'язує покоління живих

Катерина Сердюк

Київський Український кіл, Харківський приход

У мене чудова сім'я. Я маю на увазі не лише свою безпосередню сім'ю—чоловіка, дітей і онуків,—але і більш далеких родичів. Особливо міцні сімейні стосунки склалися у моїх родичів по лінії батька. У моєї прабабусі було дев'ять дітей. Прабабуся була дивовижною жінкою. Досить рано овдовівши, вона зуміла виховати своїх дітей дружними. Вони дуже любили одне одного. Коли сини і дочки моєї прабабусі повиростали і створили власні сім'ї, то розлетілися з рідного гнізда, однак постійно підтримували зв'язок.

Під час Другої світової війни двоє братів загинули, серед них і мій дід, у однієї з сестер загинув чоловік, але ті брати і сестри, які вижили, не залишали без уваги вдов та їхніх дітей, і упродовж десятиліть приділяли їм належну увагу та надавали усіляку підтримку—як моральну, так і матеріальну.

Міцні сімейні узи пов'язували також двоюрідних братів і сестер мого батька. Я з дитинства пам'ятаю, як часто ми провідували своїх родичів і як часто вони приїздили до нас. Але, на жаль, у третьому поколінні родинні зв'язки почали слабшати, а четверте покоління родичів уже практично не знає одне одного.

Продовжуючи спілкуватися зі старшим поколінням родичів, я подумала: так не повинно бути, не можна втрачати сімейні зв'язки. Євангелія вчить нас, що саме сім'я є нашим головним скарбом у цьому світі й у світі прийдешньому. Наші діти стають сильнішими і здобувають захист, коли знають і пам'ятають своє коріння.

З огляду на ці міркування у мене виникла ідея: треба зібрати родичів усіх поколінь. Старші зрадіють можливості зустрітися, а молодші зможуть познайомитися. Я склала список родичів (приблизно 45 чоловік), ми визначилися з датою проведення заходу. Я підготувала схему сімейного дерева шести поколінь, починаючи зі своєї прабабусі, і 19 серпня

2017 року ця зустріч відбулася. На зустріч приїхало 25 чоловік. Яка ж це була подія!

Багато з тих, хто приїхав, привезли сімейні фотографії. Завдяки цьому у мене виникла ще одна ідея: створити сімейний календар.

Важко передати словами ті яскраві почуття, які я мала, створюючи цей календар. На першій сторінці—січень—фото моїх прабабусі й прадідуся. Кожна наступна сторінка присвячена одному з 9 дітей і їхнім нащадкам. Внизу сторінки вказані іменинники місяця, які нині живі,

а в кінці—контактна інформація для бажаючих привітати одне одного.

На звороті обкладинки я помістила своє свідчення про важливість і вічну природу сім'ї.

Родичі, отримавши календар, з одного боку дивувалися, навіщо мені це потрібно, а з іншого—раділи. Їм було приємно. Особливу вдячність відчувало молодше покоління. Побачивши себе в календарі, вони усвідомили, що кожен з них—частина великої сім'ї.

Тепер ми плануємо нову сімейну зустріч у цьому році. Я дуже хочу щоб ми пам'ятали: сімейно-історична робота стосується не лише тих, хто пішов за завісу, але й живих. ■

Сторінка календаря.

Гарбаренко Дмитро Носипович (п. 05.1908-29.01.1944)

Зінченко Ганна Дмитрівна (25.09.14-13.12.2009)

Гарбаренко Ігор та Олена

Гарбаренко Ігор і Ася

Зарін Дмитродій, Ася та Юрій

Гарбаренко Катя і Оксана

Сердик Володимир, Катерина, Святослав та Ада

Янечко Оксана та Олег

Зарін Юрій та Надія

Копиць Євген та Ада

Сердик Святослав і Павліна

Янечко Богдан і Ярополк

Копиць Катерина і Валс

Сердик Єmma

Зарін Дмитро

ТРАВЕНЬ

Іменинники місяця

1 Шкідченко Юрій мол.	5 Яговецько Дмитро
2 Копиць Квітка	13 Янечко Оксана
3 Гарбаренко Андіна	21 Самойленко Володимир
4 Поліщук Дмитро	31 Сердик Олександр